

No.10047.

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van W te Y tegen de uitspraak van den Raad van Beroep voor de Belastingen te Alkmaar van 8 Januari 1948 in zake den hem opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting jaar 1942;

Gezien de stukken;

Overwegende dat aan belanghebbende, die het buitengewoon aangiftebiljet onjuist had ingevuld, over het onderwerpelijke jaar een navorderingsaanslag in de inkomstenbelasting werd opgelegd naar een zuiver inkomen van f.65261.-, tegen welken aanslag belanghebbende in beroep is gekomen bij den Raad van Beroep;

Overwegende dat de Raad van Beroep als niet betwist heeft vastgesteld, dat belanghebbende bij de berekening van zijn vermogen op het Buitengewoon Aangiftebiljet een bedrag van f.50350.- aan activa buiten de aangifte heeft gehouden, hetgeen bijeen onderzoek door den fiscalen recherchedienst aan het licht kwam, met gevolg dat de Inspecteur dit bedrag na toepassing van artikel 3, lid 1, letter b, van het Buitengewoon Navorderingsbesluit, als bedrijfsinkomen over het belastingjaar 1942 in aanmerking heeft genomen en dienovereenkomstig den navorderingsaanslag heeft geregeld;

Overwegende dat de Raad, na een te dezen niet van belang zijnd verweer van belanghebbende te hebben verworpen, heeft overwogen:

"dat belanghebbende in hoofdzaak bezwaar waakt tegen het bedrag van het verzwegen vermogen, aanvoerende dat het begrip vermogen is een saldo van bezittingen en schulden en dat de Inspecteur alleen met de activa en niet met de eveneens verzwegen passiva rekening heeft gehouden; dat immers gedurende de bezettingsjaren een vertegenwoordiger, genaamd A, op provisiebasis bij belanghebbende werkzaam was die op 12 October 1944 als zodanig is geschorst, zonder enige vergoeding, doch onmiddellijk na de bevrijding een vordering van f.64664.85 pretendeerde, op grond van de in de jaren 1943 en 1944 geplaatste

orders op door belanghebbende boden, doch nog uit te geven boeken; dat deze orders ook na de bevrijding niet zijn uitgevoerd en belanghebbende zich op het standpunt stelde dat hij niets schuldig was omdat het recht van A op provisie eerst dan zou ontstaan als de orders waren uitgevoerd, doch hij zich bereid verklaarde een schadeloosstelling te betalen als vergoeding voor de door A in de voornoemde jaren gepresteerde arbeid; dat bij de hierop volgende onderhandelingen door beide partijen verschillende voorstellen zijn gedaan en het geschil beëindigd werd door een op 3 April 1947 tot stand gekomen dading, waarbij A zich tevreden verklaarde met een uitkering van f.12500.- te dezer zake, onder het doen van afstand van alle verdere rechten en aanspraken tegen appellant;

dat belanghebbende thans betoogt dat niet alleen activa zijn verzwegen doch ook van de schuld aan A geen melding is gemaakt en dat, waar "vermogen" een saldobegrip is ten onrechte deze schuld niet in mindering is gebracht;

dat de Inspecteur hiertegen aanvoert dat in de administratie over de jaren 1942 t/m 1944 met een schuld als de onderhavige nimmer rekening is gehouden, dat een vordering als uit hoofde voormeld in ieder geval door appellant ongegrond werd geoordeeld als in strijd met de in het uitgeversbedrijf bestaande usances, dat eerst in 1945 vast stond dat de door A verzamelde orders niet zouden worden uitgevoerd en voor hem in het geheel geen recht op provisie bestond, doch belanghebbende het billijk oordeelde, waartoe een dreigend proces wel stimuleerde, om A tot een zeker bedrag schadeloos te stellen, welk bedrag eerst door de dading van 1947 op f.12500.- werd vastgesteld;

dat het standpunt van den Inspecteur dus inhoudt dat belanghebbende op 1 September 1945, op welken datum de vermogenstoestand moest worden beoordeeld, geen enkele schuld aan A erkende wegens achterstallige provisie doch hij in beginsel bereid was A voor zijn werk tot een nog nader overeen te komen bedrag schadeloos te stellen, op welke suggestie A alstoen zeker nog niet was ingegaan;

dat de Inspecteur blijkens het verzoogschrift bereid is een bedrag van f.12500.- als bedrijfsschuld over het jaar 1945 in aanmerking te nemen:"

dat de Raad van Beroep vervolgens een onderzoek heeft ingesteld naar de dading van 3 April 1947 en voorts alsnog heeft overwogen:

"dat uit de gewisselde geschriften, waaronder de akte van dading d.d. 3 April 1947, duidelijk blijkt dat belanghebbende als beherend vennoot van de C.V. B zich steeds

op het standpunt heeft gesteld, dat hij ter zake van provisie aan A niets verschuldigd was, hetgeen met zoveel woorden is omschreven in de considerans van de akte van dading, immers daarin letterlijk is gesteld:

"dat B daartegenover stelt, dat zij allereerst niet verplicht is tot het uitbetalen "van provisie over alle geplaatste orders, doch slechts over de daadwerkelijke "uitgevoerde orders, dat voorts krachtens een op het gebied van de boekhandel "bestaand voorschrift alle orders, daterend uit de oorlogsjaren en voor zover op "1 April 1946 nog niet uitgevoerd, geacht worden te zijn geannuleerd op grond "waarvan zij ook niet tot betaling provisie over geannuleerde orders verplicht zou zijn";

dat deze akte voorts vermeldt, dat A te kennen had gegeven de provisie gerechtelijk te willen opvorderen en partijen toen, ten einde bewijsrechtelijke moeilijkheden te ontgaan en kostbare procedure te voorkomen, hebben besloten door de voormelde dading de tussen hen tot op 3 April 1947 bestaande geschillen te beslechten;

dat hieruit volgt dat de schuld van f.12.500.- rechtstreeks uit deze dading voortvloeit en er geen sprake van is dat vóór de ondertekening van de dading overeenkomstig goed koopmansgebruik met een schuld terzake van door A gevorderde provisie rekening kon worden gehouden, immers appellant zelfs nog in deze akte het bestaan van een schuld uit dien hoofde uitdrukkelijk ontkent;

dat ten overvloede uit het niet vermelden van de door appellant gepretendeerde schuld op het Buitengewoon Aangiftebiljet logisch voortvloeit dat hij te dien tijde het bestaan van geen enkele schuld, noch uit hoofde van provisie, noch uit hoofde van een aan A toekomende schadevergoeding, erkende, aangezien een belastingplichtige er wel belang bij heeft activa op het Buitengewoon Aangiftebiljet te verzwijgen, doch geen passiva;

dat dit slechts anders zou zijn indien de verzwegen activa met deze schuld enig aanwijsbaar verband hielden doch daarvan niets is gebleken, noch door belanghebbende gesteld;

dat uit het vorenstaande volgt dat de Inspecteur terecht een schuld tot een bedrag van f.12500.- bij het regelen van "de navorderingsaanslag buiten beschouwing heeft gelaten;"

waarna de Raad, in verband met een in cassatie niet van belang zijnde betaling van f.4000.-, den aanslag heeft verminderd tot een naar een inkomen van f.61.261.-;

Overwegende dat belanghebbende in cassatie stelt dat de Raad van 'Beroep de wettelijke bepalingen omtrent navordering van belastingen - in het bijzonder artikel 3 van het Buitengewoon Navorderingsbesluit - zou hebben geschonden en met name bezwaar maakt tegen de conclusie van den Raad, dat er geen sprake van is dat vóór de ondertekening van de dading overeenkomstig goed koopmansgebruik met een schuld terzake van door A gevorderde provisie rekening kon worden gehouden;

Overwegende dienaangaande;

dat belanghebbende - wiens bedrijfswinst, aangezien hij regelmatig boekhoudt, behoort te worden vastgesteld op den voet van artikel 9 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941 onder de in de uitspraak vermelde omstandigheden, vóór het tot stand komen van de dading, volgens goed koopmansgebruik niet verplicht was in de boekhouding van zijn uitgeversbedrijf een post op te nemen terzake van provisies waarvan de verschuldigdheid door den vertegenwoordiger A wel werd beweerd doch door hem zelf werd ontkend;

dat, nu hij dan ook zodanigen post niet in zijn boekhouding heeft opgenomen, het den Raad van Beroep vrijstond hem daaraan te houden en aan te nemen dat een schuld terzake van provisies terecht bij het regelen van den navorderingsaanslag buiten rekening was gelaten;

dat derhalve het middel niet kan slagen;

Verwerpt het beroep.

Gedaan bij de Heren van den Dries, Vice-President, Sinninghe Damsté, Losecaat Vermeer, Dubois en de Jong, Raden, en door voornoemden Vice-President uitgesproken ter raadkamer van den Negen en Twintigsten Juni 1900 Acht en Veertig, in tegenwoordigheid van den Griffier Somer.

Somer

Van den Dries